**Aleksandr Kravcenko**

# *ULTIMA LUPTĂ*

— Gândaci nenorociţi! Mormăi pentru a suta oară generalul Macbride, aruncând cu cipicii într-un gândac de bucătărie, care alerga vesel pe peretele murdar.

Gândacul mişcă obraznic din mustăţi şi se ascunse încet într-o crăpătura.

Generalul era prost dispus. Ce întorsătură mizerabilă au luat lucrurile! S-a trecut la modernizare! Infanteria, vedeţi dv., nu le mai trebuie! Copilandri! Iar tu, un general de brigadă emerit, care timp de treizeci de ani ai servit cu credinţă şi devotament drapelul ţării, eşti aruncat în stradă, ca o cizmă ponosită. Nu mai au nevoie de serviciile tale… Dă-i încolo! O să le pară lor rău!

Generalul visa deja de mult să se stabilească, după ce va ieşi la pensie, în vreo ţară sudică, unde cresc portocali şi marea albastră plescăie mângâietor. Şi iată că acum se află într-un asemenea loc: marea - într-o parte, portocalii - în cealaltă. Ah, dac-ar mai avea şi bani! Pentru că el fusese obişnuit să trăiască pe picior mare, iar banii i-au scăpat întotdeauna printre degete. Abia a încropit ceva pentru această aşa-numită vilă de pe malul mării. Vilă! Nişte pereţi cenuşii scorojiţi, uşa aplecată într-o rână, scârţâind îngrozitor, geamurile sparte, prin care şuieră vântul… Şi o mulţime de gândaci… Colcăie aici chiar şi în cotorul manualelor de tactică şi strategie, de care generalul nu se despărţea niciodată… Dar baza lor principală, sediul lor era bucătăria, unde oricând puteau să se procopsească cu ceva. Ziua, preferau să stea prin colţuri, numai cei mai curajoşi îndrăzneau să se arate pentru câteva clipe la lumină, pentru a-l întărâta pe supăratul general. În schimb, când se întâmpla ca

generalul să aprindă lumina de la bucătărie în toiul nopţii, în faţa lui apărea un tablou de groază: în jur, totul colcăia pur şi simplu de gândaci. Erau acolo şi creaturi negre mari, impozante, şi şvabi roşcaţi sprinteni, şi hibrizi pestriţi stranii, rezultatul unor nenumărate încrucişări şi mutaţii, şi albinoşi deschişi la culoare, aproape transparenţi…!

La început, generalul se arunca asupra lor cu toată ardoarea neconsumată a unui militar şi îi strivea, îi strivea cu zecile, cu sutele… Rămăşiţele jalnice ale hoardelor de gândaci se împrăştiau prin colţuri şi generalului i se părea că obţinuse o victorie zdrobitoare. Dar în noaptea următoare totul începea de la capăt… Obosit de lupta disperată, cu prilejul unei noi deplasări la oraş după alimente, generalul cumpără şi un pachet cu otravă şi, întorcându-se acasă, presără cu minuţiozitate peste tot doze foarte mari de praf otrăvit. Insă, spre mirarea lui, această acţiune de pedepsire nu produse asupra gândacilor o impresie prea mare. Desigur, cei mai slabi şi neexperimentaţi se întinseră cu picioruşele în sus, dar locul celor căzuţi era luat de alte şi alte detaşamente de luptători neînfricaţi…

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să caute la oraş un mijloc mai eficace. Şi generalul procedă întocmai.

La magazinul universal Azvirelli, atenţia îi fu atrasă de raionul cu jucării. Poliţele gemeau sub greutatea extrem de variatei tehnici militare: tancuri, nave de luptă, avioane, rachete, precum şi divizii întregi de soldăţei de plumb înarmaţi până în dinţi. Generalului i se aprinseră ochii de parcă era un copil de zece ani… Şi în el izbucni cu o nouă forţă cerinţa imperioasă de a comanda armate, de a da ordine, de a încerca obişnuita plăcere a supunerii neclintite a subordonaţilor, de a organiza inspecţii, manevre, lupte… Dar toate acestea au rămas în trecut. În sfârşit, generalul îşi luă, cu un oftat, rămas bun de la jucării şi se îndreptă spre raionul de articole gospodăreşti.

— Ceva împotriva gândacilor? Îi răspunse cu o întrebare vânzătorul. Ziceţi că prafurile n-au nici un efect? Pot să vă ofer cel mai nou produs: Mijlocul Universal Ideal împotriva Insectelor.

Văzătorul puse în faţa generalului o cutie de carton. Uitându-se în cutie, generalul descoperi un aparat bizar, care amintea de un radio cu tranzistori nişte manete, clape, o scală cu cifre…

— Cu ajutorul acestui aparat puteţi dirija comportarea insectelor şi a altor animale primitive, explică vtnzătorul. Fiecare specie recepţionează semnalele aparatului pe o anumită lungime de undă. Lungimile de undă sunt indicate în prospect. Porniţi aparatul, îl fixaţi pe insectele care vă interesează, iar apoi, manipulând clapele, daţi comanda pe care o doriţi. Puteţi, de exemplu, să le ordonaţi să se adune grămadă şi să le striviţi.

Generalul căzu pe gtnduri.

— Vă îndoiţi? Întrebă vânzătorul. Degeaba. Vă garantăm supunere oarbă.

— Îl iau, spuse ferm generalul, auzind ultimele cuvinte. Acest aparat îmi convine.

După ce se întoarse acasă, generalul Macbride se apucă imediat să studieze cu atenţie prospectul, iar când îl înţelese bine, aşeză aparatul pe duşumea, lângă uşă, îl puse pe unda „gândăcească” şi apăsă pe clapa „Cu toţii la mine”. Şi imediat gândacii ieşiră din toate colţurile şi crăpăturile, se îndreptară într-un val negru compact spre aparat şi îl înconjurară, de parcă acesta era Marele Zeu al Gândacilor, care prezice ceea ce i se va întâmpla poporului ales. Atunci, generalul, speriat de această adunătură, apăsă în grabă pe clapa „înainte, marş” şi mulţimea gândacilor se îndreptă în armonie, prin uşa deschisă, afară din casă spre drumul care duce la mare.

— Armata mea… Pronunţă tare, cu o gingăşie neaşteptată, generalul Macbride. Şi credeţi că eu o să-i pregătesc cu propriile mele mâini un nou Dunkerque? Nu, niciodatăl Ea o să-mi fie încă de folos!

Şi dădu gândacilor semnalul de întoarcere.

…Generalul Macbride trăia din nou zile fericite. Cât era ziua de lungă, de dimineaţa până seara, el mărşăluia pe câmpurile şi colinele din împrejurimi, instruindu-i şi ajutându-i pe gândaci să pătrundă toate tainele artei militare. Gândacii puteau fi dresaţi foarte uşor. Curând, învăţară să se deplaseze, nu ca o gloată dezordonată, ci în rânduri drepte, aşa cum le stă bine unor soldaţi disciplinaţi. Executau ireproşabil ordinele: „V-aliniaţi!”, „Drepţi!”, „La stânga!”, „La dreapta!”. „Stânga-n prejur!” şi chiar comenzi mai complicate, ca; „Pas alergător câte unul, înainte!” sau „În coloană de marş, câte trei direcţional, copacul singuratic, marş!”.

Apoi, generalul formă şi instrui în acelaşi fel cea de a doua armată, compusă din şvabi, care, deşi erau mai mici, îi depăşeau totuşi ca număr pe gândacii negri şi, prin urmare, nu erau cu nimic mai prejos în ceea ce priveşte forţa de şoc. Deplasându-se pe teren accidentat, armatele făceau manevre complexe de învăluire, strecurându-se în spatele inamicului sau strângându-l în „cleşte”, pentru ca apoi să se năpustească asupra lui într-un atac înverşunat, val după val… Gândacii, aceste insecte de obicei atât de paşnice, manifestau în încleştări o ardoare atât de războinică încât pe câmpul de luptă rămâneau destul de multe picioruşe rupte şi mustăţi smulse. Generalul era entuziasmat de subordonaţii săi. Într-o perioadă scurtă de timp, capacitatea de luptă a trupelor sale crescu în asemenea măsură încât generalul nu s-ar fi temut să înceapă chiar operaţiuni adevărate de luptă, pe care le visa de mult, cu pasiune. Dar de unde să ia un inamic?

La câţiva kilometri de locuinţa sărăcăcioasă a generalului Macbride se afla o altă vilă demnă, într-adevăr, de acest nume: o clădire elegantă, scăldată în flori, construită după arhitectura veche, un adevărat palat princiar. Era cunoscută sub denumirea de vila Montecittore. Generalul o privea des prin binoclul său de campanie, cuprins de o invidie neagră faţă de proprietarul ei, deşi pe acesta nu-l văzuse niciodată. Nu este de mirare că în mintea generalului încolţise ideea aplicării unei lovituri zdrobitoare prosperului său vecin.

Deci, într-o zi cu soare, generalul Macbride îşi scoase trupele în drum şi li se adresă cu un scurt discurs:

— Soldaţi! Având în vedere ameninţarea permanentă la adresa securităţii noastre din partea inamicului potenţial, Statul major a hotărât prin persoana mea să-i aplicăm acestuia o lovitură preventivă. Vi se trasează următoarea sarcină operativă: să luaţi cu asalt fortăreaţa denumită „Vila Montecittore” şi, distrugându-i toate rezervele de alimente, să obligaţi inamicul să capituleze. Înainte, marş!

Şi apăsă pe clapa corespunzătoare.

Cohortele lui de fier, mişcând ameninţător din mustăţi, porniră spre răsărit. Generalul, stând în pragul casei sale, le privea cu mândrie.

Fu trezit, din starea de îngândurare, de un zumzet puternic. Ridică capul. În jurul său se învârtea un roi uriaş de muşte apărut nu se ştie de unde. Muştele i se aşezau obraznice pe faţă, pe mâini, el le alunga iritat, dar ele reveneau cu şi mai multă insistentă, până ce îl acoperiră din cap până în picioare, de parcă nu mai era un om viu, ci un cadavru. Înfuriat, generalul alergă în casă, luă un prosop şi începu să se lovească pe unde apuca… Muştele cădeau cu zecile pe duşumea, dar locul lor era luat de altele. În cele din urmă, roiul începu să se îndepărteze…

Dar, deodată, generalul începu să strige din cauza unei dureri neaşteptate: câteva ace ascuţite îl înţepară în acelaşi timp pe faţă. Captivat de lupta cu muştele, nu observă că prin uşa deschisă şi geamurile sparte în casă pătrunsese un inamic incomparabil mai puternic. Viespile.

Generalul încercă un timp să se apere împotriva lor, cu arma pe care tocmai o încercase prosopul, dar fără nici un efect. Atunci se aruncă în pat şi îşi înveli capul cu pledul, dar viespile reuşiră să se strecoare şi sub pled, continuând să-l chinuie fără milă. Acum numai un singur lucru îl mai putea salva. Înnebunit de durere, generalul sări din pat şi ieşi din casă. Spre mare! Spre mare!

Dar aici, pe general îl aştepta o altă surpriză. Deasupra litoralului, făcând o larmă asurzitoare, se rotea un cârd de pescăruşi. Observându-l pe general, aceştia începură să se lanseze unul după altul în picaj, asupra lui, ca nişte bombardiere, şi cu o precizie uluitoare îi aruncau direct în cap încărcătura lor lichidă, urât mirositoare. Acoperit în întregime de găinaţul păsărilor, nemaivăzând nimic în faţa ochilor, urlând de durere, generalul se aruncă ca un bolovan în apă, afundându-şi capul sub ea şi scoţându-şi din când în când la suprafaţă numai vârful nasului. Iar viespile se rotiră încă multă vreme deasupra lui…

Generalul petrecu câteva ore în apă. În sfârşit, viespile plecară. Ud, vrednic de plâns, cu faţa umflată, cu ochii tulburi, generalul ieşi din apă şi se îndreptă împleticindu-se spre casă. Abia acum, împiedicându-se de aparatul pierdut în timpul fugii, îşi dădu seama că, cu ajutorul acestuia, ar fi putut respinge uşor toate atacurile.

Generalul puse aparatul la loc şi dădu trupelor sale semnalul de retragere. Nu-şi putea permite să-şi rişte întreaga armată.

Aşteptă până seara târziu, dar nici un gândac nu se întoarse.

Toată noaptea generalul Macbride se răsucise neliniştit de pe o parte pe alta, chinuit de durerea provocată de înţepăturile viespilor şi de neliniştea pentru soarta armatei, iar dimineaţa, punându-şi vechiul veston de general, se îndreptă spre vila Montecittore.

Lângă intrarea în vilă, pe o băncuţă, şedea un om în vârstă, blajin şi cu ochi albaştri, care fuma zâmbind caustic. Generalul înlemni: alături de stăpânul vilei se afla aparatul cunoscut, asemănător unui radio tranzistorizat.

— Unde-mi este armata?

— Veniţi cu mine! Răspunse respectuos omul cu ochi albaştri.

Se duseră în fundul grădinii, de unde începea un loc părăginit, şi aici, în fata ochilor generalului, se întindea un tablou îngrozitor, reprezentând un fel de terci compact de culoare neagră format din cadavrele mutilate ale gândacilor. O pată umedă uriaşă era tot ceea ce mai rămăsese din glorioasa lui armată.

— Sunteţi înfrânt, generale, spuse omul cu ochi albaştri. Binevoiţi să capitulaţi.

— Eu, să capitulez în fata unui civil oarecare! Se indignă Macbride. Niciodată, cât voi fi în viaţă!

— Acum suntem cu toţii civili, oftă omul cu ochi albaştri. Până nu de mult, am fost şi eu general de aviaţie.

SFÂRŞIT